

Υπόθεση T-2/95 (92)

Industrie des poudres sphériques κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως

«Καθορισμός των δικαστικών εξόδων — Δικαστικά έξοδα παρεμβαίνοντος —
Αμοιβές δικηγόρου — Έξοδα μετακινήσεως και διαμονής»

Διάταξη του Πρωτοδικείου (πέμπτο πενταμελές τμήμα) της 7ης Μαρτίου
2000 II- 465

Περίληψη της διατάξεως

1. Διαδικασία — Έξοδα — Καθορισμός — Αντικείμενο
(Κανονισμός Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, άρθρο 91, στοιχ. β, και άρθρο 92 § 1)
2. Διαδικασία — Έξοδα — Καθορισμός — Στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη
(Κανονισμός Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, άρθρο 91, στοιχ. β, και άρθρο 92 § 1)
3. Διαδικασία — Έξοδα — Καθορισμός — Έξοδα δυνάμει να αναζητηθούν — Παρεμβαίνων
διάδικος
(Κανονισμός Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, άρθρο 91, στοιχ. β, και άρθρο 92 § 1)

1. Στο πλαίσιο διαδικασίας καθορισμού των δικαστικών εξόδων, ο κοινοτικός δικαστής δεν είναι αρμόδιος να καθορίσει τις αμοιβές που οφείλουν οι διάδικοι στους δικηγόρους τους, αλλά το ποσό μέχρι το οποίο μπορούν να αναζητηθούν οι αμοιβές αυτές από τον διάδικο ο οποίος καταδικάστηκε στα δικαστικά έξοδα.

(βλ. σκέψη 21)

2. Επειδή το κοινοτικό δίκαιο δεν προβλέπει διατάξεις περί τελών, ο κοινοτικός δικαστής οφείλει να εκτιμήσει ελευθέρως τα δεδομένα της υποθέσεως, λαμβάνοντας υπόψη το αντικείμενο και τη φύση της διαφοράς, τη σημασία της από πλευράς κοινοτικού δικαίου καθώς και τις δυσκολίες της υποθέσεως, την έκταση της εργασίας που κλήθηκαν να εκτελέσουν οι εκπρόσωποι ή οι σύμβουλοι στο πλαίσιο της ένδικης διαδικασίας και τα οικονομικά συμφέροντα που αντιπροσώπευσε η διαφορά για τους διαδίκους, προς τούτο δε δεν υποχρεούται να λάβει υπόψη ούτε τον εθνικό κατάλογο δικηγορικών αμοιβών ούτε ενδεχόμενη σχετική συμφωνία μεταξύ του διαδίκου και των εκπροσώπων ή συμβούλων του.

(βλ. σκέψη 22)

3. Στο πλαίσιο αιτήσεως καθορισμού των δικαστικών εξόδων που υπέβαλε παρεμβαίνων διάδικος, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το γεγονός ότι, δεδομένου ότι η παρέμβαση εξαρτάται, ως εκ της φύσεώς της, από την κύρια προσφυγή, δεν είναι δυνατόν να εμφανίζει τόσες δυσχέρειες όσες και η κύρια προσφυγή, πλην εξαιρετικών περιπτώσεων. Έτσι, κατ' αρχήν, οι αμοιβές του δικηγόρου της παρεμβαίνουσας δεν μπορεί να είναι υψηλότερες από εκείνες του κυρίου διαδίκου.

Όταν κύριος διάδικος είναι θεσμικό όργανο, την άμυνα του οποίου αναλαμβάνουν μέλη της Νομικής Υπηρεσίας του, επικουρούμενα από δικηγόρο, και το αξιούμενο από το εν λόγω θεσμικό όργανο ποσό των εξόδων περιλαμβάνει αποκλειστικά τις αμοιβές του δικηγόρου, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι ώρες εργασίας που αφιέρωσαν στην υπόθεση οι εκπρόσωποι του οργάνου, το ποσό αυτό δεν είναι αρκούντως αντιπροσωπευτικό του όγκου εργασίας ούτε των δυσχερειών που απηχούσε για το όργανο η υπόθεση. Επομένως, δεν μπορεί να αποτελέσει σημείο αναφοράς για τους σκοπούς υπολογισμού του ύψους μέχρι του οποίου οι αμοιβές των δικηγόρων του παρεμβαίνοντος διαδίκου πρέπει να θεωρηθούν έξοδα δυνάμενα να αναζητηθούν.

(βλ. σκέψεις 23,25)